

ringere, end Folk ere tilbøjelige til at tro, og for hvilke det kan medføre meget alvorlige og sølelige Tab, at man faar det at vide, og jeg tager Ordet imod den tvungne Selvangivelse til Gavn for samvittighedsfulde Personer, som i mange Tilfælde ville have meget vanskeligt ved at komme med en saadan Selvangivelse, og som føle sig ilde berørte ved at skulle fremkomme med en Angivelse, som de maaste mene egentlig ikke at kunne staa ved. Det maa ogsaa erindres, at denne Selvangivelse er noget helt andet og langt videregaaende end Selvangivelse til den kjøbenhavnske Indkomstskat. Der angiver man simpelthen sin samlede Nettoindkomst, men her skal man gøre specificeret Rede for hver Indkomsts kilde, hvorfra den hidrører, og hvor meget den giver, og man skal gøre specificeret Rede for sin Formue helt igennem i alle dens Enkeltheder. Og lige over for hvem skal man gøre det? Jeg tilstaar, at jeg har ingen rigtig Tro og Tillid til den Tavshedspligt, som skal udvises fra deres Side, som sætte Staten. De kunne have den bedste Vilje til at være tavse, men det er et alt for interessant og et alt for pikant Emne, til at man, naar man sidder inde med sin bedre Viden og i Samtaler hører Udtalelser om, hvad den og den ejer, saa kan tie stille med denne sin Viden; dette gælder navnlig i mindre Kredse. Det er ogsaa langt fra tilstrækkeligt for den enkelte at være stærkt imod, at hans Angivelse kommer frem for Offentligheden, naar der maaste netop i Bøgningskommissionen eller Kommunalbestyrelsen sidde den eller de Personer, som for ham nødigst af alle maa vide Besset om hans Forhold. Maaste sidde der en af hans Konkurrenter i Forretningstilværet, som netop slet ikke maa vide Besset med, hvorledes han sidder i det, maaste en Kreditor, som finder, at han er langt mindre solid, end han tænkte sig, og derfor nu gør Vanskeligheder med Hensyn til hans Kredit. Alt slikt undgaar man jo ikke ved at unklade Offentliggørelse. Det ærede Medlem for Randers Amts 4de Valgkreds henviste til, at man i England kender til Selvangivelse. Ja, men man kender den for det første ikke for alle, hvad det ærede Medlem ogsaa selv ansførte, og dernæst gælder den kun over for Indtægtskilderne; man skal vel gøre Rede for, hvad hver enkelt Indtægtskilde kan give, men man skal ikke gøre specificeret Rede for sin samlede Indtægt paa et enkelt Sted. Der er i saa Henseende truffet meget betryggende Bestemmelser for, at det ikke skal vides, hvad den enkelte i Virkeligheden ejer og har i Indtægt; paa anden Maade tror jeg heller ikke, at det vilde gaa netop i et

Land som England. Saa henviste baade den højtærede Finansminister og det ærede Medlem for Randers Amts 4de Valgkreds til Virkningerne af Selvangivelsen i Preussen. Den højtærede Finansminister sagde, at for den ny Stattelov af 1891 gav Indkomstskatten kun henved 80 Mill., men ved Indførelsen af Selvangivelse steg den til ca. 120 Mill. Ja, men denne Sammenligning beviser jo slet ingen Ting, thi det var en helt ny Skat, man satte i Stedet for den tidligere. Man havde tidligere en klassificeret Indkomstskat, nu gik man til en direkte Indkomstskat; man forandrede samtidig Skatteprocenten, gik til en progressiv Bøstning og inddrog ny Skatteobjekter, f. Eks. Aktieselskaber, ja endogsaa udenlandske Aktieselskaber. Det er efter den Tid, at f. Eks. de danske Brandforsikringselskaber maa yde Skat til Preussen af den Virksomhed, de udfolde inden for det tyske Riges Grænser, f. Eks. i Flensborg. Det forekommer mig for øvrigt derfor ogsaa noget besynderligt, at Regeringen ikke har benyttet Lejligheden til at gøre Gengæld, men udtrykkelig har begrænset dette Lovforslag til her i Landet hjemmehørende Aktieselskaber, hvorved man netop stiller indenlandske Forsikringselskaber ubetinget ugunstigere i Konkurrencen med udenlandske. Det var alt dette, som gjorde, at Skatten steg saa stærkt i Preussen og ingenlunde den tvungne Selvangivelse. Naar det ærede Medlem for Randers Amts 4de Valgkreds ansførte, at f. Eks. Antallet af Skatteydere med Indtægter paa over 48,000 Mark var steget til det dobbelte, saa beviser det jo heller slet ikke noget med Hensyn til Selvangivelse, i alt Fald ikke det, han sagde, nemlig at Udbyttet bliver det dobbelte for Staten. Thi for det første skyldes vistnok ikke saa af disse ny Skatteydere med over 48,000 Marks Indtægt netop de ny Skatteobjekter, som inddrogges, og dernæst kan det jo dog slet ikke opfattes saaledes, at de paagældende ikke tidligere svarede Skat. Jeg anser det for det sandstnligste, at de fleste af dem i tidligere Aar have staaet paa 40—45,000 Mark, saa at det kun er en ringe Forøgelse, der er kommen til. Dernæst er jeg afgjort mod den aldeles vilkaarlige Grænse, der er trukket med Hensyn til Selvangivelse. Skulde vi have Selvangivelse, lad det saa være et fælles Unde for alle, men at gøre det til en Undtagelsesbestemmelse over for et Mindretal i Samfundet, forekommer mig at være absolut urigtigt. Jeg kan heller ikke erkende den Grænse, der er sat, for rigtig, fordi det i dette Forhold slet ikke er Indtægten Størrelse, der er afgørende med Hensyn til,